HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ולימא נדרבי ינאי. וכ"ש שמעון בן מלעזר מו"מ קתני מו"מ אפר קטן של גדול מו"מ להפך וכולם מד שיעורם הוא: **ס"ש כו'.** ולרבי ינאי מתני' היא: **מכדי כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא.** כל שמעינו חכמים לענין שמא והוא רלוי לומר דברים מלא שכיחא ואפילו לא שכיחא כלל: **משקין ברביעית.** כמוספתא גרס ושמא מיני משקין וכן גרסינן[א] דהא כל מיני משקין אינן ברביעית דיין ושמן ודבש ומיס שיעורן כדתנן בממתני': **אשו מצניע לאו מוציא הוא.** פירש בקונטרס[ב] דהוה מלי למימר הב"ע כשהניעו והוליאו מלא בשכת ליה לישנויי בשלא הוליאו ממניע עלמו משום דלמיתי כרשב"ג[ג] ופשה ממנן דלמיתי כרשב"ג מלרבנן כרשב"ג מתני' דמיירי בשוף[ד] ועוד דלמאי נקט בתלמיד שמ"ל רבו[ה] אפילו מלם בשלמא נמי[ו] ודוחק לומר דלא מחייב רבי שמעון במחשבתו של זה מלא מלמיד במחשבתו של רבו לכך נראה[ז] דה"פ אשו מצניע לאו מוליא הוא דמלא קתני ממניע ממש אפילו אמר מלניעו חייב המוליא[ח] ולכבי קשיא לרבנן דאמרי מלא מוליא הוא[ט] דהא קוס מצניע לאו מוליא הוא דקתני לא מחייב[י] ולא קשיא לרבנן דלכ"ג מלניע הוא[יא] דלמקני לאשמעינן דלכ"ג מלניע הוא גמור (לעיל עה:) דהמצניע דלא כוותיה ומשני בתלמיד שאמר לו רבו דלכ"ג כ"ע מודו שהתלמיד עושה הכל לדעת רבו: **שופכין למאי חזו.** דוקא מלבריתא קא בעי וכן משמע לקמן (דף עט.) דאמר והא טיט דמקמי לליגבליה תנא מוליס מכמיס לרבי שמעון במוליא שופכין כו' והיינו דה שופכין למאי חזו[יב] משמע דלמתני' למי שפיר וגרס' לר"י דהיינו טעמא משום דשופכין דמתניתין אינה למימר לחזו לכמה דברים לרחון בהם כוסות וקערות דלא מליסי כולי האי אלא שאינן רלוין לשמיס[יג] אבל הכא דומיא דלם קתני דמליסי טובא ולכך בעי למאי חזו:

שבן בוחלין ליארוד. אין גרלה לר"י לפרש דהיינו מבלון דבמוספ' קתני בהך מילתא גופא שבוחלים למורור ובכוכורות (דף לח:) מליב בהן מבלון ומורור אלמא מבלון לאו היינו מורור: **דם וכל מיני משקין ברביעית.** במוספתא גרס ושמא מיני משקין וכן גרסינן[א] דהא כל מיני משקין אינן ברביעית דיין ושמן ודבש ומיס שיעורן כדתנן בממתני': **אשו מצניע לאו מוציא הוא.** פירש בקונטרס[ב] דלהוה מלי למימר הב"ע כשהניעו והוליאו אלא שהניעו בשלא הוליאו ממניע עלמו משום דלמיתי כרשב"ג[ג] ופשה ממנן דלמיתי כרשב"ג מלרבנן כרשב"ג מתני' דמיירי בשוף[ד] ועוד דלמאי נקט בתלמיד שמ"ל רבו[ה] אפילו מלם בשלמא נמי[ו] ודוחק לומר דלא מחייב רבי שמעון במחשבתו של זה מלא מלמיד במחשבתו של רבו לכך נראה[ז] דה"פ אשו מצניע לאו מוליא הוא דמלא קתני ממניע ממש אפילו אמר מלניעו חייב המוליא[ח] ולכבי קשיא לרבנן דאמרי מלא מוליא הוא[ט] דהא קוס מצניע לאו מוליא הוא דקתני לא מחייב[י] ולא קשיא לרבנן דלכ"ג מלניע הוא[יא] דלמקני לאשמעינן דלכ"ג מלניע הוא גמור (לעיל עה:) דהמצניע דלא כוותיה ומשני בתלמיד שאמר לו רבו דלכ"ג כ"ע מודו שהתלמיד עושה הכל לדעת רבו: **שופכין למאי חזו.** דוקא מלבריתא קא בעי וכן משמע לקמן (דף עט.) דאמר והא טיט דמקמי לליגבליה תנא מוליס מכמיס לרבי שמעון במוליא שופכין כו' והיינו דה שופכין למאי חזו[יב] משמע דלמתני' למי שפיר וגרס' לר"י דהיינו טעמא משום דשופכין דמתניתין אינה למימר לחזו לכמה דברים לרחון בהם כוסות וקערות דלא מליסי כולי האי אלא שאינן רלוין לשמיס[יג] אבל הכא דומיא דלם קתני דמליסי טובא ולכך בעי למאי חזו:

ולימא דרבי ינאי והכא בהא קמיפלגי ר"ש בן אלעזר סבר אבר קטן דגדול ואבר גדול דקטן בן יומו כי הדדי נינהו ורבי נתן סבר אבר קטן דגדול אין אבר גדול דקטן בן יומו לא מאי הוי עלה תא שמע דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר שמן כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו: מים כדי לשוף בהן את הקילור: אמר אביי מכדי כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא אזול רבנן בתר דשכיחא לקולא שכיחא ושכיחא אזול רבנן בתר דשכיחא לחומרא יין שתייתו שכיחא רפואתו לא שכיחא אזול רבנן בתר שתייתו דשכיחא לקולא חלב אכילתו שכיחא רפואתו לא שכיחא אזול רבנן בתר אכילתו לקולא דבש אכילתו שכיחא רפואתו שכיחא אזול רבנן בתר רפואתו לחומרא אלא מים מכדי שתייתו שכיחא רפואתו לא שכיחא מאי טעמא אזול רבנן בתר רפואתו לחומרא[ו] אמר אביי [ג]בגלילא שנו רבא אמר אפי' תימא בשאר מקומות בדשמואל דאמר שמואל כל שקייני מסו ומטללי לבר ממיא דמסו ולא מטללי: ושאר כל המשקין ברביעית: תנו רבנן[ג] [א]דם וכל מיני משקין ברביעית רבי שמעון בן אלעזר אומר דם כדי לכחול בעין אחת [ה]שבן כוחלין בלרקית ומאי נינהו דמא דתרנגולת ברא רשב"ג אומר דם כדי לכחול בו עין אחת שבן כוחלין[ז] ליארוד ומאי נינהו דמא דכרושתינא וסימניך גוא לגוא ברא לברא בד"א במוציא אבל במצניע כל שהוא חייב רבי שמעון אומר בד"א במצניע אבל במוציא אינו חייב אלא ברביעית[ח] ומודים חכמים לר"ש במוציא שופכין לרה"ר ששיעורן ברביעית: אמר מר בד"א במוציא אבל במצניע כל שהוא חייב רבי שמעון אומר בד"א במוציא אבל במצניע אינו חייב אלא ברביעית: שאינו חשוב לכל אי אצנועי' רביה מיחייב עילויה ואי לא לא מיחייב: אמר מר מודים חכמים לר"ש [ב]במוציא שופכין לרה"ר ששיעורן ברביעית: שופכין למאי חזו אמר רבי ירמיה לגבל בהן את הטיט והתניא[ט] טיט כדי לעשות בהן פי כור לא קשיא הא דמיגבל הא דלא מיגבל לפי שאין אדם טורח לגבל טיט לעשות פי כור: **מתני'** [ג]המוציא חבל כדי לעשות אוזן לקופה גמי כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה רבי יהודה אומר[י] כדי ליטול ממנו מדת מנעל לקטן נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין והמוציא קשר מוכסין חייב נייר

כמניע. בשיעור הזה ומזר והוליאו: **אבל במוליא.** מלם שלא הניעו והוליאו מיד מלא ברביעית: **במוליא שופכין.** מלם שלא הניעו אלא הוליאו מיד מלא ברביעית: **אשו מצניע לאו מוליא הוא.** מלא אין מתחייב אלא על ידי הולאה מלניעים רבים לגרסה: **דבר שאשוב לבל מיחייב עליו.** ואף על גב דלא מלניעים רבים לגרסה: **דבר שאינו חשוב לבל בו'.** והכי קאמרי בד"ה דבשיעור שעורה לחציב במוליא לכומר בדבר שאין לך לילך בו אלא מלחר הולאתו של זה שהמחשבה תלויה בזה שהולים מבל במניע בדבר שאין לך לילך בו [בו] מלחר מחשבה של מניע בגון המניע כל שהוא מייב זה המוליא ורבש"ג מלחר ומזיל לטעמיה דמחר בפרקין לעליו[יא] דבדבר שאין מניעין כמותו והוכשר לזה והניעו[יב] נתחייב זה במחשבתו של זה. וה"ה דמקי לאוקמי במניע גופיה ולמימר הכי בד"ה במוליא בדבר שלא הולאתו של זה אלא הולאת הולאתו של זה מתחילה ועד סוף ואפילו הכי מחייב זה במחשבתו של זה שהרי מחר מקרן לחייב לכך ויש לחלק בין מחר מקרן לחייב לכך לבין